

LIBRIS

Redactare: Mugur Butuza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEPLER, LARS

Contractul Paganini / Lars Kepler ; trad. din lb. suedeză de Elena-Maria

Morogan. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3260-9

I. Morogan, Elena-Maria (trad.)

821.113.6

Paganinikontraktet

Lars Kepler

Copyright © Lars Kepler 2010

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

LARS
KEPLER
**CONTRACTUL
PAGANINI**

Traducere din limba suedeză de
Elena-Maria Morogan

Editura Paralela 45

Când iahtul e descoperit plutind în derivă în Golful Fecioarei, în arhipelagul din sudul Stockholmului, marea e calmă și noaptea de iunie luminoasă. Apa are o nuanță somnolentă, albastru-cenușie, și se leagănă moale ca ceața. Din luntrea la care vâslește, bătrânul strigă de câteva ori, deși bănuiește că nu va primi niciun răspuns. De aproape o oră urmărește iahtul de pe țărm, împins de-a îndăratelea, tot mai departe de uscat, de un curent leneș.

Bătrânul își cârmește barca până se ciocnește de ambarcațiunea mai mare. După ce ridică vâslele și amarează luntrea de platforma de înot a iahtului, se cațără pe scara de metal și trece peste balustradă. Pe puntea de la pupa, în afara unui șezlong roz, nu-i nimic de văzut. Bătrânul rămâne pe loc și trage cu urechea. Cum nu aude nimic, deschide ușa de sticlă și coboară în salon. Prin ferestrele mari se cerne o lumină cenușie peste lambruriile de tec lăcuit și peste tapițeria de pânză albastru-închis a canapelei. Bătrânul coboară o scară abruptă, printr-un culoar îngust și lambrizat, trece de cambuza întunecată și de baie și ajunge într-o cabină spațioasă. O lumină slabă coboară prin ferestruicile din tavan peste un pat dublu de forma unui vârf de săgeată. Aproape de capul patului, pe marginea lui, o femeie tânără în jachetă de doc stă într-o rână; coapsele îi sunt depărtate; o mână se odihnește pe perna roz. Femeia se uită drept în ochii bătrânului cu o expresie nedumerită, înfricoșată.

Bătrânului îi trebuie un moment să înțeleagă că femeia e moartă.

În părul ei lung și negru e prinsă o agrafă de forma unui porumbel: porumbelul păcii.

Când bătrânul se apropie și îi atinge obrazul, capul tinerei cade în față și un firicel de apă i se scurge printre buze, în jos, pe bărbie.

1

O presimțire

Penelope Fernandez simte că i se scurge un fior rece pe spinare în jos. Inima îi bate mai rapid și se uită scurt peste umăr. Poate e o presimțire a ceea ce urmează să i se întâmple în ziua aceea.

În ciuda căldurii din studioul de televiziune, Penelope simte în obraji o persistentă senzație de răcoare, rămasă încă de la machiaj, unde i-au întins pe piele fond de ten cu un burete rece și i-au scos din păr agrafa cu porumbelul păcii, ca să-i dea părul cu o spumă care să i-l facă mai puțin ondulat.

Penelope Fernandez este purtătoarea de cuvânt a Asociației Suedeze pentru Pace și Arbitraj. Acum se află sub lumina reflectoarelor din studioul de știri, în fața lui Pontus Salman, directorul executiv al companiei producătoare de armament Silencia Defence AB.

Prezentatoarea buletinului de știri, Stefanie von Sydow, clipește în obiectivul camerei de filmat și relatează despre concedierile care au urmat achiziționării companiei suedeze Bofors de concernul britanic BAE Systems Limited, apoi se întoarce către Penelope:

— Penelope Fernandez, în mai multe dezbateri publice ai fost foarte critică față de gestionarea exporturilor suedeze de armament. De fapt, recent, le-ai comparat cu scandalul exporturilor franceze către Angola. În cazul acela, politicieni și afaceriști de vârf au fost trimiși în judecată pentru luare de mită și trafic de armament și condamnați la ani lungi de închisoare... Dar, cu siguranță, aici, în Suedia, nu ne confruntăm cu aceeași situație...

— Situația asta o putem interpreta în două feluri, răspunde Penelope Fernandez. Fie politicienii noștri se comportă altfel, fie sistemul nostru juridic funcționează diferit.

— Dar știi foarte bine, spune Pontus Salman, că noi avem o lungă tradiție a...

— Conform legilor suedeze, îl întrerupe Penelope, conform legilor suedeze, fabricarea și exportul oricărui fel de material de război sunt interzise.

— Te înșeli, bineînțeles, spune Salman.

— Articolele 3 și 6 din legea privind materialele de război, precizează Penelope.

— Dar Silencia Defence a primit deja un aviz preliminar pozitiv, zâmbește el.

— Da, pentru că altfel ar fi vorba despre o infracțiune la scară mare, și...

— De fapt, noi avem aprobarea, o întrerupe el.

— Nu uita că rațiunea armamentului...

— Așteaptă puțin, Penelope, o întrerupe Stefanie von Sydow, făcându-i semn lui Salman, care ridicase mâna în semn că n-a terminat de vorbit.

— Toate tranzacțiile sunt evaluate în prealabil, explică el. Fie chiar de către guvern, fie de Inspectoratul Național pentru Produse Strategice – dacă știi ce este.

— Franța are reglementări similare, intervine Penelope. Cu toate astea, în Angola a ajuns material de război în valoare de opt milioane de coroane suedeze, în ciuda embargoului ONU și a interdicției absolut obligatorii...

— Dar acum vorbim despre Suedia.

— Înțeleg că oamenii nu vor să-și piardă slujbele, dar aș vrea totuși să aud cum motivezi exportul unei cantități uriașe de muniție către Kenya? Este o țară care...

— N-ai nicio dovadă să-ți susții acuzația, o întrerupe el. Nimic, absolut nimic. Sau poate ai?

— Din păcate, eu nu...

— Nu ai dovezi concrete? o întrerupe Stefanie von Sydow.

— Nu, răspunde Penelope Fernandez, plecându-și privirea. Dar eu...

— Atunci, cred că-mi datorezi scuze, spune Pontus Salman.

Penelope îl privește fix în ochi, simte cum clocotesc în ea mânia și frustrarea, dar se silește să tacă. Pontus Salman zâmbește arogant, apoi începe să vorbească despre uzina din Trollhättan a companiei Silencia Defence. După ce au primit aprobarea de producție, au fost create 200 de

noi locuri de muncă, spune Pontus. Dă lămuriri despre acordul preliminar și cât de înaintat este procesul de producție. Vorbește lent și detaliat, astfel încât adversarei sale să nu-i mai rămână timp de replică.

Ascultându-l, Penelope se străduiește să-și alunge furia din suflet. În schimb, se gândește că peste foarte puțin timp va fi împreună cu Björn la bordul iahtului său. Vor pune așternuturi noi pe patul în formă de vârf de săgeată din cabina de la prova, vor umple frigiderul și micul congelator cu bunătați. În fața ochilor vede sticlirea paharelor de șnaps bine răcite și platurile cu hering marinat, hering cu muștar, file de hering, cartofi noi, ouă fierte și pesmeți. După ce vor ancora lângă vreo insuliță din arhipelag, vor pune masa pe puntea de la pupa și vor petrece ore în șir în soarele apusului.

Penelope Fernandez iese din clădirea Televiziunii Suedeze și pornește spre Valhallavägen. Și-a pierdut aproape două ore așteptând să participe la o altă emisiune matinală, până ce producătorul a anunțat-o că sunt obligați s-o scoată din program, ca să le rămână spațiu pentru cinci sfaturi rapide despre cum poți scăpa de burtă pentru sezonul de plajă.

La distanță, pe câmpurile din Gärdet, întrezărește culorile stridente ale corturilor circului „Maximus“. Un îngrijitor stropește doi elefanți cu furtunul. Un elefant ridică trompa în sus și primește șuvoiul puternic de apă în gură.

Penelope are doar douăzeci și patru de ani; părul ei negru, cărlionțat îi ajunge până pe umeri. La gât îi strălucește un lanț scurt de argint cu un mic crucifix primit la ceremonia de confirmare. Pielea ei are o culoare catifelată, aurie. Ca uleiul virgin de măsline, sau ca mierea, scrisese odinioară un băiat într-o compunere, la liceu. Ochii ei sunt mari și serioși. Nu o dată i s-a spus că seamănă cu Sophia Loren.

Penelope își scoate mobilul și îl sună pe Björn, ca să-i spună că e pe drum și că ia metroul de la Karlaplan.

— Penny? S-a întâmplat ceva? întrebă el cu glas neliniștit.

— Nu, de ce întrebi?

— Totul e pregătit, ți-am lăsat un mesaj pe robot. Numai tu lipsești.

— Atunci nu-i nicio grabă, nu!?

Când coboară pe scara rulantă abruptă spre peronul stației de metrou, inima începe să-i bată repede, are o senzație surdă de neplăcere și închiide ochii. Scara coboară tot mai mult și pare că se îngustează pe măsură ce aerul devine tot mai răcoros.

LIBRIS | We know books

Penelope Fernandez e originară din La Libertad, una din cele mai mari provincii din El Salvador. Mama Penelopei, Claudia Fernandez, a fost închisă în timpul războiului civil, iar Penelope s-a născut într-o celulă unde cincisprezece deținute au făcut tot ce-au putut ca să le ajute. Claudia era doctoriță și s-a implicat activ în campaniile de informare a populației. Faptul că militase pentru dreptul populației indigene de a-și crea sindicate a făcut să ajungă în închisorile rău-famate ale regimului.

Penelope își deschide ochii din nou abia când ajunge pe peron. Sentimentul de claustrofobie a dispărut. Se gândește iar că Björn o așteaptă la clubul nautic din Långholmen. Când fac ieșiri cu iahtul lui Björn, îi place să facă baie goală, să plonjeze drept în apă și să nu vadă nimic altceva decât marea și cerul.

Metroul gonește, scuturându-se ușurel, până când iese la suprafață, în stația Gamla Stan, unde lumina soarelui intră pe ferestre.

Ca și mama ei, Penelope urăște războiul, violența și armele. Această aversiune arzătoare a făcut-o să-și ia un masterat în științe politice la Universitatea din Uppsala, specializându-se în problemele medierii situațiilor de conflict. A lucrat în Darfur pentru organizația franceză de solidaritate *Action contre la Faim*, împreună cu Jane Oduya. A scris pentru *Dagens Nyheter* un articol foarte dezbătut despre femeile din taberele de refugiați și despre strădania lor de a reveni la normalitate după fiecare atac. Cu doi ani în urmă, i-a urmat Fridei Blom în poziția de purtătoare de cuvânt a Asociației Suedeze pentru Pace și Arbitraj.

Penelope coboară în stația Hornstull și iese în lumina soarelui, simțindu-se subit și fără motiv extrem de neliniștită; apoi, grăbită, coboară dealul spre Söder Mälärstrand, traversează podul spre Långholm și o ia la stânga, spre clubul de ambarcațiuni mici. Praful stărnit de pașii ei atârna ca o ceață în aerul nemișcat.

Barca lui Björn e sub podul Väster, la umbră; mișcările apei creează o rețea de lumină care se reflectă legănat în grinzile cenușii de oțel de deasupra.

Penelope îl vede pe Björn pe puntea de la pupa; pe cap are o pălărie de cowboy. Stă nemișcat cu umerii căzuți și cu brațele strânse pe lângă corp.

Penelope își bagă două degete în gură și fluieră golănește. Björn tresare, fața i se goleşte de sânge, ca și cum s-ar fi speriat îngrozitor. Se uită spre drum și o vede. Ochii îi sunt încă plini de teamă când îi iese în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, coborând scara spre docuri.

— Nimic, răspunde Björn, potrivit și pălăria pe cap și încercând să zâmbească.

Se îmbrățișează și ea simte că mâinile lui sunt reci ca gheața și că are cămașa udă în spate.

— Ești transpirat tot, spune ea.

Björn își ferește privirea.

— M-am stresat să pregătesc plecarea.

— Mi-ai adus geanta?

El dă din cap și arată spre cabină. Vasul se leagănă ușor sub picioarele lor; miroase a plastic încălzit la soare și a lemn lăcuit.

— Alo? spune ea și-l bate ușor pe cap. E cineva acolo?

Părul lui blond ca paie, împletit în dreaduri strânse, se ițește de sub pălărie în toate direcțiile. Ochii albaștri și limpezi îi sunt copilăroși, zâmbitori.

— Sunt aici, răspunde el, lăsând privirea în pământ.

— La ce te tot gândești?

— Că în sfârșit plecăm împreună, îi răspunde, cuprinzându-i talia cu mâinile. Și că vom face sex în mijlocul naturii.

Îi atinge părul cu buzele.

— Asta sperii? șoptește ea.

— Da.

Ea râde de sinceritatea lui.

— Majoritatea... adică, femeile, cred că sexul în natură e cam supraevaluat, spune ea. Să te tăvălești pe pământ, printre furnici și pietre, și...

— Nu. E ca și cum te-ai scălda gol, insistă el.

— Va trebui să mă convingi, îl tachinează ea.

— Am s-o fac.

— Cum?

Ea râde și tocmai atunci îi sună telefonul în geanta de pânză.

La auzul soneriei, Björn se crispează. Culoarea îi piere din obraji. Penelope se uită la ecranul telefonului.

— E Viola, spune calmă, înainte să răspundă.

— *Hola*, surioară.

La celălalt capăt al conexiunii se aude claxonul unei mașini, iar sora ei bombănește.

— Nebunul dracului.

— Viola, s-a întâmplat ceva?

— S-a terminat, spune sora. I-am dat papucii lui Serghei.

— Îmi pare rău, spune Penelope. Înțeleg că ești necăjită.

— Nu-i așa de grav, dar... Mama zicea că ieșiți cu barca și mă gândeam... că aș putea veni și eu, dacă se poate...

O clipă se face tăcere.

— Sigur că poți veni, spune Penelope, conștientă de lipsa de entuziasm din glasul ei. Eu și Björn am avea nevoie de puțin timp împreună, dar...

2

Urmăritorul

Penelope stă la cârmă, cu un sarong vaporos albastru petrecut peste șolduri; pe cupa dreaptă a sutienului de baie alb se vede semnul păcii. Lumina verii se revarsă prin parbrizul cabinei, în timp ce ocolește cu atenție farul din Kungshamn și cârmește barca mare cu motor prin strâmtoarea îngustă.

Viola, sora ei mai mică, se ridică de pe șezlongul roz de pe puntea de la pupă. De o oră stă întinsă cu pălăria de cowboy a lui Björn pe cap și cu niște enormi ochelari de soare pe nas, fumând leneșă un joint.

Viola face cinci încercări de-a ridica cu degetele de la picioare cutia de chibrituri de pe punte, apoi renunță. Penelope nu-și poate reține un zâmbet. Viola intră pe ușa de sticlă în cabină și se oferă că stea la cârmă o vreme.

— Altfel, cobor să-mi prepar o margarita, spune și coboară scările.

Pe puntea de la prova, Björn e întins pe un cearșaf de baie, cu *Metamorfozele* lui Ovidiu, ediție de buzunar, pe post de pernă.

Penelope observă că, în dreptul picioarelor lui, balustrada e ruginită. Björn a primit iahtul de la tatăl său, când a împlinit douăzeci de ani, dar n-are mijloace să-l întrețină. A fost singurul cadou pe care i l-a făcut tatăl lui vreodată, cu excepția unei excursii pentru care a plătit tot el. Când tatăl lui Björn a împlinit cinzeci de ani, i-a invitat pe Björn și Penelope la unul dintre cele mai elegante hoteluri ale sale, Kamaya Resort, pe coasta de est a Kenyei. Penelope n-a rezistat la hotel decât două zile, apoi a plecat să se alăture organizației *Action contre la Faim* în tabăra de refugiați din Kubbum, în regiunea Darfur.

Când se apropie de podul peste strâmtoarea Skuru, Penelope reduce viteza de la opt la cinci noduri. Traficul rutier de deasupra nu se aude deloc. Abia au intrat în umbra de sub pod, când Penelope observă o barcă neagră de cauciuc lângă pilonul de beton. Barca este același model cu cele folosite de paza de coastă militară: RIB cu carenă de fibră de sticlă și motoare foarte puternice.

Penelope aproape a depășit podul, când observă că e cineva în barcă. Un bărbat ghemuit în penumbră, cu spatele întors spre ea. Nu știe de ce, descoperirea aceasta neașteptată îi crește pulsul. E ceva în neregulă cu ceafa lui și cu hainele negre în care e îmbrăcat. Are impresia că o spionează, deși e întors cu spatele la ea.

Când iese din nou la soare, o trec fiori prin tot trupul și pe brațe i s-a făcut pielea de găină.

După ce trece de Duvnäs, Penelope mărește viteza la cincisprezece noduri. Cele două motoare interioare zumzăie puternic, iar când barca accelerează pe suprafața netedă a mării, în urma ei se-ntinde siajul alb.

Telefonul Penelopei sună. E mama ei. Poate a văzut dezbaterea de la televizor. Pentru o clipă, Penelope se gândește că o sună să-i spună cât de bine arăta și cât de grozavă a fost, dar știe foarte bine că asta nu-i decât o fantezie.

— Bună, mamă, răspunde ea.

— Ay, ay, spune mama.

— S-a întâmplat ceva?

— Șalele... Va trebui să merg la acupunctur, spune Claudia și umple zgomotos un pahar cu apă de la robinet. Am vrut să știu dacă Viola a vorbit cu tine.

— E cu noi, pe barcă, răspunde Penelope, auzind-o pe mama ei bând apa.

— E cu voi, ce bine... M-am gândit c-o să-i priască să iasă.

— Sigur că ei îi priește, spune Penelope pe un ton reținut.

— Ce-o să mâncați?

— În seara asta avem heringi în saramură, cartofi, ouă...

— Dar ei nu-i plac heringii! Ce altceva mai aveți?

— Mamă, Viola mi-a telefonat că...

— Știu că nu te gândeai că vine și ea, o întrerupe Claudia. De asta te întreb.

— Am făcut și câteva chiftele, spune răbdătoare Penelope.

— Vă ajung la toți? întrebă mama.

— Să ajungă? Depinde dacă...

Tace și privește fix apa sclipitoare.

— I le dau pe ale mele, spune, adunându-se.

— Numai dacă nu vă ajung, spune mama ei. Atât am vrut să spun.

— Înțeleg, spune Penelope încet.

— Acum, o să-ți plângi de milă, nu? întrebă iritată mama ei.

— Atâta că... Viola nu mai e un copil...

— Acum mă superi.

— Iartă-mă.

— Tu vii și mănânci chiftelele mele la Crăciun și de *midsommar*¹, iar eu niciodată...

— Poate n-ar mai trebui să vin, spune repede Penelope.

— Foarte bine, îi răspunde tăios mama ei. Dacă așa vrei...

— N-am vrut să spun decât...

— Nu trebuie să vii de *midsommar*, o întrerupe indignată Claudia.

— Of, mamă, de ce trebuie să...?

Aude un țcănit – mama ei i-a închis telefonul. Penelope tace și simte că tremură de frustrare; se uită la mobil, apoi închide și ea.

Iahtul trece alene peste reflexiile verzi ale malurilor. Scara spre cambuză scârțâie și, după o clipă, apare Viola împleticindu-se cu un pahar de margarita în mână.

— Era mama?

— Da.

— Se teme că n-o să am ce să mănânc? Viola nu-și poate ascunde un zâmbet.

— Avem destulă mâncare, răspunde Penelope.

— Mama nu crede că pot avea grijă de mine și singură.

— Își face griji pentru tine, răspunde Penelope.

— Dar pentru tine nu-și face griji niciodată, spune Viola.

— Eu pot avea grijă de mine.

Viola gustă din băutura și se uită dincolo de parbriz.

— Te-am văzut la TV, spune ea.

— Azi-dimineată? Când l-am întâlnit pe Pontus Salman?

— Nu, a fost... săptămâna trecută, spune Viola. Discutai cu un tip arrogant, cu nume aristocratic, și...

— Palmcrona, spune Penelope.

¹ Noaptea de Sânziene. (N. trad.)

— Exact, Palmcrona...
— Nici nu știi cum m-a înfuriat! Îmi ardeau obrajii și mi-au dat la-
crimile, și nu le puteam opri. Aș fi vrut să sar în picioare și să-i recit poe-
mul lui Bob Dylan *Masters of War*, sau să fug și să trântesc ușa studioului
după mine.

Viola se uită la Penelope care se întinde și deschide trapa de sticlă din
plafon.

- Nu știam că te epilezi la subsiori, spune ea glumeț.
- Păi, în ultima vreme am fost așa de des la televiziune, că...
- Frivolitatea a învins, spune Viola râzând.
- N-am vrut să fiu considerată o dogmatică, numai pentru că am

păr la subsiori.

- Dar cum stau lucrurile cu linia bikinilor?
- Nu prea bine...

Penelope își dă sarongul într-o parte și Viola râde în hohote.

- Lui Björn îi place, zâmbeste Penelope.
- El nu prea are dreptul să spună ceva, cu dreadurile lui...
- Dar tu te razi peste tot pe unde trebuie, spune ironic Penelope. Ca

să le faci pe plac gagiilor însurați și idiților musculoși, și...

- Știu că n-am gusturi alese la bărbați, o întrerupe Viola.
- Ai în multe altele.
- Și totuși, n-am făcut niciodată mare lucru.
- Nu trebuie decât să-ți mărești notele puțin și...

Viola ridică din umeri.

- De fapt, am fost la examenul de mărire¹.

Barca brăzdează delicat apa transparentă; deasupra, se învârt
pescăruși.

- Și cum a mers? întreabă Penelope în cele din urmă.
- Examenul mi s-a părut ușor, spune Viola, lingând sarea de pe buza

paharului.

- Deci a mers bine? zâmbeste Penelope.
- Viola dă din cap și lasă paharul din mână.
- Cât de bine? întreabă Penelope, înghiontind-o cu șoldul.
  - Punctaj maxim, spune Viola cu ochii plecați.
- Penelope strigă de bucurie și își îmbrățișează sora strâns.

¹ *Högskoleprov*: în fiecare an are loc o probă scrisă pentru toți cei care vor să-și mă-
rească notele pentru a intra la facultate. (N. trad.)

— Înțelegi tu ce înseamnă asta? spune entuziasmată Penelope. Poți
să studiezi ce vrei, la orice universitate! Poți alege orice! Științe economice,
medicină, jurnalistică.

Cele două surori râd cu obrajii îmbujorați și Penelope își îmbrățișează
din nou sora, atât de tare, încât îi cade pălăria de pe cap. O mângâie pe păr,
îi aranjează șuvițele, cum făcea când erau mici, își scoate agrafa cu porum-
belul păcii și o prinde în părul Violetei. O privește și zâmbeste mulțumită.

3

Un iaht în derivă în Golful Fecioarei

Ca un cuțit, prora taie cu un clipocit uleios suprafața netedă a mării. Iahtul virează brusc și saltă peste valurile care se sparg plescăind, apa țâșnește în urma lor. Penelope se îndreaptă spre golf cu motoarele duduind. Prora se ridică, iar apa albă, înspumată se despică în urma pupei.

— Nu ești zdravănă, Madikken¹, strigă Viola și își scoate agrafa, cum făcea și în copilărie, când mama ei aproape terminase să-i aranjeze părul.

Când opresc la insula Gâștei, Björn se trezește. Cumpără înghețată și iau câte o cafea. Viola vrea să joace și o partidă de minigolf, iar când pleacă mai departe, e după-amiază târzie.

Golful se deschide spre babord ca o lespede maiestuoasă de piatră.

Planul lor e să ancoreze la Kastskär, o insulă lungă și nelocuită, care se îngustează la mijloc. Pe partea ei sudică se află un golfuleț inverzit, unde vor ancora barca, vor face baie și grătare, iar apoi vor înnopta.

— Mă duc să mă întind un pic, spune Viola, căscând.

— Așa să faci, îi zâmbește Penelope.

Viola coboară prin tambuchi, în timp ce Penelope privește înainte. Micșorează viteza, cu un ochi la sonda electronică ce indică locul stâncilor submarine, iar barca alunecă spre insulă. Adâncimea apei scade rapid de la patruzeci de metri la cinci.

Björn intră în cabina de comandă și o sărută pe ceafă pe Penelope.

— Să încep să pregătesc mâncarea? întreabă el.

— Viola trebuie să doarmă vreo oră.

¹ Personaj dintr-o carte pentru copii de Astrid Lindgren, cunoscuta scriitoare suedeză, autoarea celebrei serii „Pippi Șoșetă”. (N. trad.)

— Parcă ai fi maică-ta, spune el blând. Te-a sunat deja?

— Da.

— Ca să vadă dacă Viola e cu noi, sau...?

— Da.

— V-ați certat?

Ea clatină din cap.

— Ce e? o întreabă el. Ești supărată?

— Nu, numai că mama...

— Ce-i cu ea?

Penelope își șterge zâmbind lacrimile de pe obraz.

— Nu sunt bine-venită de *midsommar*, spune ea.

Björn o îmbrățișează.

— N-o lua în seamă.

— Nici n-o iau, răspunde ea.

Penelope manevrează iahtul binișor până în fundul golfului. Motoarele zumzăie molcom. Sunt atât de aproape de mal, încât simte mirosul vegetației încălzite de soare de pe insulă.

Aruncă ancora, pe care o trag după ei apropiindu-se de țărm. Björn sare tropăind pe panta stâncoasă, abruptă, și leagă parâma în jurul unui trunchi de copac.

Pământul e acoperit cu mușchi. Björn rămâne în picioare și se uită la Penelope. Câteva păsări își iau zborul din coroanele copacilor, stârnite de țăcănitul cabestanului.

Penelope își pune pantalonii scurți de jogging și pantofii albi de sport, sare pe țărm și-l ia pe Björn de mână. El o îmbrățișează.

— Mergem să vedem insula?

— Nu voiai să mă convingi de nu știu ce chestie? întreabă ea ezitant.

— Astea sunt avantajele dreptului de acces public¹, îi răspunde el.

Ea dă din cap zâmbind și el îi mângâie părul, lăsându-și degetele să alunece peste pomeții înalți și peste sprâncenele dese, negre.

— Cum poți fi așa de frumoasă?

O sărută ușor pe gură, apoi pornesc spre pădure.

În mijlocul insulei e un luminiș înconjurat de smocuri înalte de iarbă. Fluturi și bondari mici se rotesc pe deasupra florilor de câmp. Soarele

¹ *Allemansrätt*: dreptul oricărui suedez de a folosi liber apa, pământul și aerul; conform acestui drept, oricine poate, spre exemplu, înnopta pe o proprietate privată, anunțând, desigur, proprietarul, și poate folosi apa de băut și lemnele pentru foc. (N. trad.)

e fierbinte; spre nord, printre copaci, se văd sticlirile apei. Rămân nemișcați în picioare, se privesc zâmbind timid, apoi devin brusc serioși.

— Și dacă vine cineva? spune ea.

— Nu suntem decât noi doi pe insula asta.

— Ești sigur?

— Câte insule are arhipelagul Stockholm? Treizeci de mii? Poate chiar mai multe, spune el.

Penelope își scoate sutienul, își azvârle adidașii din picioare, apoi își scoate pantalonii scurți și slipul în același timp; deodată, stă complet goală, în iarbă. Sentimentul inițial de jenă face repede loc bucuriei curate. Se gândeste cât de grozav e să simți pe piele și răcoarea brizei mării, și căldura ce mai dogorește din pământ.

Björn o privește și murmură că, deși nu e sexist de felul lui, trebuie neapărat s-o privească în voie. E înaltă, brațele îi sunt musculoase și totuși gingașe și pline. Talia zveltă și picioarele puternice o fac să semene cu o zeită antică jucăușă.

Lui Björn îi tremură mâinile când își scoate maieul și șortul de baie, înflorat. E mai tânăr decât ea, are un corp de adolescent, aproape lipsit de păr, și deja e ars de soare pe umeri.

— Acum vreau și eu să te privesc, spune ea.

Lui i se înroșesc obrajii și se apropie de ea cu un zâmbet larg.

— N-am voie?

El clatină din cap; își ascunde fața în părul ei.

Încep să se sărute, stând în picioare; se îmbrățișează strâns. Penelope îi simte limba caldă în gură și o străbate un freamăt de fericire. Își alungă rânjetul larg de pe buze ca să-l poată săruta în continuare. Amândoi respiră tot mai rapid. Simte erecția lui Björn și că inima lui bate mai puternic. Găsesc un loc între smocurile de iarbă și se întind grăbiți. El îi caută sânii și sfârcurile lor brune cu gura, îi sărută pântecetele, îi desface picioarele. Când o privește, i se pare că, în lumina apusului, corpurile lor strălucesc, ca iluminate din interior. Deodată, totul foarte intim și fragil. Când începe s-o lingă, tot mai blând și mai lent, ea e deja udă și, după o vreme, trebuie să-i împingă capul la o parte. Strânge pulpele și zâmbeste roșind până sub ochi. Îi șoptește să vină, îl trage spre ea, îl conduce cu mâna până când el alunecă înăuntrul ei. El îi suflă greu în ureche, ea se uită drept în sus, la cerul trandafiriu.

După aceea, Penelope se ridică în picioare, e goală în iarba caldă; se întinde, face câțiva pași și aruncă o privire spre copaci.

— Ce e? o întreabă Björn cu glas îngroșat.

Îl privește cum stă gol pe pământ, zâmbindu-i.

— Te-ai ars pe umeri.

— Ca în fiecare vară.

El își pipăie delicat pielea roșie de pe umeri.

— Hai să ne întoarcem, mi-e foame, spune ea.

— Lasă-mă să înot puțin.

Penelope își trage slipul și pantalonii scurți, își pune pantofii și rămâne cu sutienul în mână. Își trece privirea pe pieptul lui fără păr, pe mușchii brațelor, tatuajul de pe umăr, bronzul neglijent... peste alura lui luminoasă, jucăușă.

— Data viitoare, tu stai dedesubt, îi zâmbeste el.

— Data viitoare, repetă el vesel. Din câte-mi dau seama, te-am convins.

Ea râde și face un gest indiferent. El se lasă pe spate și ridică ochii spre cer. Penelope îl aude fluierând încet, în timp ce pornește prin pădure spre faleza mică și povârnită unde au ancorat.

Se oprește o clipă, își pune sutienul, apoi își continuă drumul spre iaht.

Ajunsa la bord, Penelope se întreabă dacă Viola mai doarme încă în cabina de la pupa. Se gândeste să pună la fiert o oală cu cartofi noi și câteva fire de mărar, apoi să se ducă să se spele și să se schimbe pentru seară. Lucru ciudat, în apropiere de pupa, puntea e udă ca după ploaie. Probabil o fi spălat-o Viola, din cine știe ce motiv. Dar, fără să știe de ce, iahtul i se pare altfel. Penelope n-ar ști să spună de ce, dar deodată i se face pielea de găină. Tăcerea e aproape deplină, ca și cum păsările ar fi încetat dintr-odată să cânte. Nu se aude decât plescăitul leneș al apei care lovește carena și scârțâitul înfundat al parâmei legate de copac. Penelope devine brusc conștientă de fiecare mișcare a ei. Coboară scările și vede că ușa cabinei de oaspeți e deschisă. Lampa e aprinsă, dar Viola nu e acolo. Când ciocănește în ușa toaletei minuscule, Penelope își dă seama că-i tremură mâna. Deschide, se uită înăuntru și se întoarce pe punte. Se uită spre țărni și-l vede pe Björn coborând spre mare. Îi face semn cu mâna, dar el n-o observă.

Penelope deschide ușile de sticlă ale salonului, trece printre canapelele albastre, pe lângă masa de tec.

— Viola? o cheamă aproape șoptit.

Coboară în cambuză, scoate un castron, apoi îl lasă din mâini; inima începe să-i bată tot mai tare în piept. Aruncă o privire în baia mare, apoi merge spre cabina de la prova, unde dorm ea și Björn. Deschide ușa,

se uită în încăperea întunecată și, întâi, i se pare că-și vede propria imagine în oglindă.

Viola stă complet nemișcată pe marginea patului, cu mâna lăsată pe perna roz de la *Myrorna*.¹

— Ce faci aici?

Penelope se aude întrebându-și sora ce face în dormitor, deși a înțeles deja că absolut nimic nu e cum ar trebui să fie. Fața Violetei e palidă și udă, părul – umed și încălțit.

Penelope înaintează, îi ia obrazii în mâini, apoi îi strigă în față:

— Viola! Ce s-a întâmplat? Viola!

Dar deja a înțeles ce s-a întâmplat, ce nu e în ordine, căci dinspre sora ei nu vine nici măcar o boare de respirație, pielea ei e lipsită de căldură, n-a mai rămas nimic din ea, lumina vieții s-a stins în ea. Încăperea strâmtă se întunecă, se strânge în jurul Penelopei. Se vaietă cu glas străin, își smulge hainele și se prăvălește pe spate; se lovește tare cu umărul de tocul ușii, când se întoarce și o ia la goană pe scări.

Sus, pe punte, trage aer în plămâni de parcă e gata să se sufoc. Tușește și se uită împrejur, o spaimă rece îi pătrunde în oase. Pe țărm, la vreo sută de metri distanță, vede un bărbat necunoscut în haine negre. Într-un fel, înțelege ce legătură are acesta cu cele întâmplate. Știe că e bărbatul care se afla în barca militară de cauciuc, în umbra podului, cel care era întors spatele când au trecut pe lângă el. Și mai știe că bărbatul în negru a ucis-o pe Viola și că misiunea lui nu s-a încheiat încă.

De pe plajă, bărbatul îi face semn cu mâna lui Björn, care acum înoată la vreo douăzeci de metri de țărm; îi strigă ceva. Björn îl aude și se oprește, bate apa în loc și începe să cerceteze malul cu privirea.

Timpul pare să se fi oprit. Penelope aleargă la consola de navigație, răscolește în lada cu scule, găsește un cuțit de Mora și se întoarce în fugă pe punte.

Îl vede pe Björn înotând cu mișcări lente și cercurile de apă din jurul lui. El se uită confuz la bărbatul în negru. Acesta îi face semn cu mâna să se apropie. Björn zâmbește nesigur și începe să înoate spre insulă.

— Björn, strigă Penelope cât o țin puterile. Înoată spre larg!

Bărbatul de pe plajă se întoarce spre ea și o ia la goană spre barcă. Penelope taie parâma, alunecă pe puntea udă, sare iar în picioare, se

¹ „Furnicile“ – lanț de magazine de vechituri. (N. trad.)

împleticește până la consola de navigație și pornește motorul. Fără să se uite împrejur, ridică ancora și în același timp dă în spate.

Björn trebuie că a auzit-o, căci s-a întors cu spatele spre țărm și începe să înoate spre barcă. Penelope cârmește spre el și, în același timp, vede că bărbatul în negru a schimbat direcția și fuge peste povârniș, spre cealaltă parte a insulei. Aproape fără să gândească, își dă seama că bărbatul și-a tras barca pe țărmul golfului din nordul insulei.

Și mai știe că nu au cum să scape de el.

Cu motoarele duindu-l, cârmește iahtul spre Björn. Îl strigă, se apropie de el, încetinește și îi întinde o cange. Apa e foarte rece, iar el pare istovit și foarte speriat. Capul îi tot dispore sub apă. Împinge cangea spre el și din greșeală îl lovește în frunte. El începe să sângereze.

— Ține-te de ea! îi strigă Penelope.

Barca neagră pneumatică a început deja să dea ocol insulei. Penelope aude clar urletul motorului. Björn se strâmbă de durere. După câteva încercări, reușește în sfârșit să-și încolăcească brațul în jurul cângii, iar Penelope îl trage cât de repede poate spre platforma de înot. El se întinde spre marginea platformei și se prinde de ea. Penelope scapă cangea și o vede cum se îndepărtează, purtată de apă.

— Viola e moartă! strigă ea și își sesizează panica și disperarea din voce.

De îndată ce Björn s-a prins de scară, ea se întoarce în fugă la consola de navigație și accelerează la maxim.

Björn se cațără peste balustradă, iar Penelope îl aude strigându-i să cârmească spre capul Ornäs.

Urletul motoarelor bărcii pneumatice se aude tot mai aproape. Penelope virează strâns, iar de sub coca bărcii se aud bufnituri puternice.

— A ucis-o pe Viola, scâncește ea.

— Ferește stâncile! o avertizează Björn, cu dinții clănțănind.

Sângele îi șiroiește pe față.

Barca pneumatică a înconjurat Stora Kastskär și accelerează pe marea deschisă.

Yahtul se apropie în viteză de insula mare. Björn se întoarce și vede barca pneumatică la vreo trei sute de metri în spatele lor.

— La debarcader!

Ea dă în marșarier și oprește motoarele, apoi prora se izbește de debarcader cu o trosnet puternic. Valurile siajului se năpustesc pe țărmul stâncos și se rostogolesc înapoi, înclinând ambarcațiunea pe o parte. Scara ei

se sfărâmă. Apa năvălește peste balustradă. Penelope și Björn sar din iaht și gonesc pe debarcader spre țarm. În spatele lor, aud resacul izbînd carena de debarcader. Barca pneumatică se apropie urlând. Penelope alunecă, se proptește în mână și se cațără gâfâind pe malul în pantă, spre liziera pădurii. Motorul bărcii pneumatice a tăcut și Penelope știe că avansul lor este insignifiant. Împreună cu Björn se năpustește printre copaci, se afundă în pădure, tot mai departe; gândurile i se învârtesc panicate, iar ochii ei caută un loc unde să se ascundă.

4

Bărbatul care plutea în aer

Articolul 21 din Legea Poliției descrie modul în care trebuie să-și pregătească un polițist intrarea într-o clădire, casă, încăpere sau în orice alt loc, dacă, din vreun motiv sau altul, are motive să suspecteze că înăuntru se află o persoană decedată, inconștientă sau incapabilă să ceară ajutor.

Motivul pentru care detectivul John Bengtsson primise misiunea de a verifica apartamentul de la ultimul etaj de pe Grevgatan nr. 2 în acea sâmbătă de iunie era acela că directorul general al Inspectoratului Național pentru Produse Strategice (IPS), Carl Palmcrona, lipsise nemotivat de la slujbă și ratase o întâlnire importantă cu ministrul de externe.

În mod cert, nu e pentru prima oară când John Bengtsson trebuie să intre într-o locuință în căutarea unor persoane decedate sau rănite. Cel mai adesea, la sesizarea rudelor care bănuiau o posibilă sinucidere. Părinți tăcuți, înspăimântați așteptau în casa scării, timp în care el intra și cercea încăperile. Cel mai frecvent, găsea tineri cu pulsul aproape imperceptibil după vreo supradoză de heroină sau, mai rău, femei omorâte în bătaie, în sclipirea palidă a televizorului din camera de zi.

Când trece de ușa mare a clădirii, John Bengtsson are la el unelte de forțat ușa și un șperaclu. Ia liftul până la ultimul etaj și sună la ușă. După un moment de așteptare, își pune geanta grea pe o treaptă și examinează încuietoarea ușii exterioare. Deodată, la etajul inferior, aude un târșăit, de parcă cineva s-ar îndepărta pe furiș.

John Bengtsson ascultă o clipă, apoi întinde mâna și apasă clanța: ușa e descuiată și alunecă ușor în cele patru balamale.

— E cineva acasă? strigă el.

LIBRIS WORKSHOP BOOKS
Așteaptă câteva secunde, își trage geanta cu unelte peste prag, își șterge picioarele pe preșul de la intrare, închide ușa și apoi pășește în holul spațios.

Dintr-una din încăperi se aude o muzică suavă. O ia într-acolo, bate la ușa și intră. E un salon spațios, mobilat minimalist – trei canapele Carl Malmsten, o masă joasă de sticlă și un tablou reprezentând o corabie în furtună pe perete. Dinspre sistemul audio cu un design modern, plat și transparent, vine o lucire albăstrie și rece. În boxe, se aude o muzică de vioară melancolică, aproape întrebătoare.

John Bengtsson merge la ușile duble din celălalt capăt al încăperii, le deschide și se uită în salonul cu ferestre înalte în stil Art Nouveau. Lumina verii pătrunde prin micile panouri rectangulare din partea superioară a ferestrelor.

Un bărbat plutește în mijlocul camerei albe.

Priveliștea e supranaturală.

John Bengtsson rămâne mut în prag și se holbează la bărbatul mort. I se pare că a trecut o veșnicie până ce a observat sfoara de rufe legată de cârligul lustrei din tavan.

Bărbatul bine îmbrăcat e nemișcat, încremenit parcă în toiul unei sărituri, cu gleznelor întinse și cu vârfurile pantofilor orientate spre parchet.

E spânzurat – dar ceva nu se potrivește, ceva nu e cum ar trebui să fie.

John Bengtsson nu poate trece de pragul ușii. Locul infracțiunii trebuie păstrat intact. Își simte bubuitul inimii și pulsul greoi, se silește să înghită, dar nu-și poate desprinde privirea de bărbatul care plutește în încăperea goală.

În mintea lui John Bengtsson, se repetă un nume șoptit: *Joona, trebuie să vorbesc cu Joona Linna.*

În încăpere nu sunt mobile, doar un bărbat spânzurat care, după toate probabilitățile, este Carl Palmcrona, director general al IPS.

Sfoara e prinsă de cârligul lustrei, în rozeta din centrul tavanului.

N-a avut pe ce să se urce, se gândește John Bengtsson.

Tavanul e la cel puțin trei metri și jumătate înălțime.

John Bengtsson încearcă să se liniștească, să-și adune gândurile și să înregistreze tot ce vede. Fața spânzuratului are culoarea ștersă a zahărului ud și lui i se pare că în ochii holbați vede niște picături de sânge. Bărbatul e îmbrăcat într-un pardesiu de vară peste costumul gri-deschis, iar în picioare are pantofi negri cu talpă de piele. O servietă neagră și un

telefon mobil zac pe parchet, la oarecare distanță de balta de urină adunată sub cadavru.

Spânzuratul tremură brusc.

Lui John Bengtsson i se taie suflarea.

În tavan se aude o bufnitură grea. Din mansardă se aud lovituri dure de ciocan. Cineva merge pe podeaua de deasupra, și se mai aude o bufnitură, iar corpul lui Palmcrona tremură din nou. Izbucnește zgomotul unei bormașini, apoi se oprește. Un bărbat strigă ceva. Că-i trebuie mai mult cablu electric.

John Bengtsson observă că i se domolește pulsul, când se întoarce și se îndepărtează de salon. În hol, ușa de la intrare e deschisă. Se oprește, vîns că o închisese, dar își dă seama că e posibil să se înșele. Iese din apartament, dar, înainte să dea raportul la secția sa, își scoate telefonul mobil și-l sună pe Joona Linna, de la Direcția Națională de Investigații Criminale.